

En stor frelse
Mikkel Vigilius - "Ved evangeliets kraft"

»Kristi kærlighed tvinger os, fordi vi har sluttet, at når en er død for alle, er de alle døde. Og han døde for alle, for at de, der lever, ikke længere skal leve for sig selv, men for ham, der døde og opstod for dem« ([2 Kor 5,14f.](#)).

Udgangspunktet for missions arbejdet er noget, som ér sket! Frelsen er vundet - for alle! Ved Jesu stedfortrædende lidelse og død er hele verden blevet forsonet med Gud (Jf. [1 Joh 2,2](#). [Joh 1,29](#).- [2 Kor 5,19](#)).

Her åbnes for et mægtigt perspektiv for missionsarbejdet. Det gælder for alle vantro mennesker på denne jord - både dem vi møder i dagligdagen og dem langt borte - at de allerede har fred med Gud ved Jesus. Der står nu kun en ting tilbage: at de hører det! Dette er missionens centrale opgave, at bringe det befriende budskab ud om en frelse, som er fuldbragt, og som gælder for alle.

Dette er virkelig et 'evangelium' - et godt og glædeligt budskab: Kristus er din frelser! Ved ham har du fred med Gud og evigt liv - ufortjent og uforskyldt, præcis som du er og har det! Det er dette, vi er kaldet til at forkynde. Med fuld ret skriver Paulus om missionsarbejdet: *»Hvor herligt lyder fodtrinen af dem, der bringer godt budskab« ([Rom 10,15](#)).*

Det er afgørende, at vi fastholder fortabeisens virkelighed. Men det er lige så afgørende, at vi ser, at vi i missionsarbejdet ret beset ikke kommer med et fortabelsesbudskab, men med et frelsesbudskab! Vi kommer med det ord, som kan rive mennesker ud af deres dybeste og største nød - Guds vrede og dom - ved at lede dem til og give dem tro på Jesus!

Når vi driver mission, må vi prædike både lov og evangelium. Ingen kommer til frelsende tro på Jesus uden at have set sin synd i lovens lys. Ingen glæder sig over Kristi forsoning uden at have mødt Guds vrede. Men det er afgørende at fastholde, at syndens og dommens virkelighed ikke er noget, som vi kommer med! Vi kommer ikke og skaber et problem for folk, som de ikke har i forvejen. Vi kommer med frelsen! Vi kommer med nådens lys ind i fortabeisens og dommens mørke! Vi kommer med frihed for fanger, nåde for fordømte og frelse for fortabte - ved Jesus. Derfor gælder det helt entydigt, at vi kommer med et glædesbudskab!

Hvordan bliver vi udrustede til at bringe dette budskab ud? Det gør vi først og sidst ved selv at tage evangeliet til os som et ord - til os! Kristen mission er blevet beskrevet som 'tiggere, der fortæller andre tiggere, hvor der er brød'. Det er et godt billede. Det minder os om, at man kun kan vidne om nåden, hvis man selv fastholdes på tiggerens plads og tager imod nådens ord - til sig selv!

Vækst i kristenlivet er ikke en vækst bort fra afhængigheden af nådens ord. Tværtimod! Guds mål er netop at uddybe vor syndserkendelse og vor afhængighed af nåden. For da knyttes vi stadigt stærkere til Jesus, og da bliver troen levende og vidnesbyrdet stærkt! Dette går stik imod vor egen tanke og vore egne ønsker. Vi ønsker at lykkes som kristne og ser frem til dog snart at få en velfungerende tro og et kristenliv, der hænger sammen. Så ville vi kunne være troværdige og gode vidner - tænker vi! Men Gud tænker anderledes og fører os ad en anden vej.

»Jeg ville gerne eje en tro så stærk og stor, en tro som kunne vises i gerning og i ord. Men når min tro så vakler og alt mit eget værk, da har jeg bare Jesus - og da er troen stærk!«

Dette er Guds vej! Det er sådan, han fornyer os i troen og former os til sande og levende vidner - om Jesus! Det står ikke i modsætning til, at Gud både ønsker og vil virke helliggørelse i os. Tværtimod! Det er netop gennem evangeliet om Jesus, at vi fyldes med Guds Ånd, der virker helliggørelse og åndelig frugt i vore liv indefra (Gal 5,22). Når Gud holder syndserkendelsen og nådetørsten levende hos os, så er det for at drive os til Jesus, så vi fornyes og vokser i glæden over ham. Det er her - hos Jesus - at livet og den åndelige frugt vokser frem:

»Bliv i mig, og jeg bliver i jer ... Den der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt« ([Joh](#)

15,4-5).

Her går vejen til åndelig frugt, vækst og åndsfylde - og til et levende vidnesbyrd om Jesus! Ønsker vi at blive udrustet til at vidne om Jesus, og ønsker vi menigheder præget af vidnesbyrdets ånd, så er det altså afgørende, at Guds ord forkyndes hos os til tro på Jesus og til glæde over ham. Det kan kun ske, hvor både lov og evangelium forkyndes i klarhed og kraft.

De største missionstider i kirkehistorien har været vækkelsestider præget af en uhyre stærk forkyndelse af Guds hellighed, hans vilje med vores liv og syndens alvor. Det er en forkyndelsestone, som er helt central i Skriften både i Det Gamle Testamente (GT) og Det Nye Testamente (NT). Af natur reagerer vi som mennesker til enhver tid mod denne tone. Men vi har ikke mødt Gud, som han er, hvis vi ikke har mødt ham i hans hellighed og krav til os og i hans vrede over synden - vores synd! Kun her i Guds nærhed bliver evangeliet om korset og Jesu stedfortrædende frelse stort og herligt for os. Kun herinde udrustes vi til at vidne sandt og ægte - om Jesus!

Esajas' møde med Gud i helligdommen i [Es 6](#) er i denne sammenhæng sigende. Esajas har forinden prædikeret dom over Israels folk, men nu får han et syn, hvor Guds lys falder ind over ham selv! Han ser synden hos sig selv, i sit eget liv og må udbryde: »*Ve mig, det er ude med mig!*« (v.5).

Da kommer Gud til ham med forsoningens og frelsens ord som et ord til Esajas: » ... *din skyld er fjernet, og din synd er sonet*« (v.7).

Nu er profeten selv blevet en synder, der må takke for og glæde sig over nådens evangelium - som et ord til ham. Han er blevet en tigger, der selv har fået nådebrød at leve af. Og det skaber en ny trang og lyst til at vidne for andre om brødet, nåden og giveren.

»*Hvern skal jeg sende? Hvem vil gå bud for os?*« - spørger Gud. Og svaret kommer prompte: »*Her er jeg, send rnig!*« (v.8).

Den mest afgørende betingelse for, at vi kan være vidner om Jesus, er, at vi selv lever i afhængighed af og glæde over hans frelse. Det er ingen selvfølge, at vi bevarer den levende tro på Jesus. Af natur føler vi intet behov for en frelser. Og jo længere vi kommer på afstand af det nære samliv med den hellige Gud i lydhørhed over for hans ord og vilje, jo mere ligegyldige bliver vi over for evangeliet. Det bliver i tiltagende grad en lektie, som vi kan, frem for et åndeligt brød, som vi lever af. Vi kan fortsat sige de samme trossandheder med munden, men på hjerteplanet har vi mistet den friske og glade tro på evangeliet. Nåden opleves stadigt mere selvfølgelig og teoretisk. Med tiden begynder vi bedre og bedre at forstå dem, som forholder sig uinteresserede over for evangeliet om syndernes forladelse og betegner det som livsfjernt og irrelevant. Vi forstår dem, fordi vi selv oplever det på samme måde.

Borte fra den levende Guds nærhed glider korset ud af centrum først i vore hjerter og dernæst i vore vidnesbyrd. Når det sker, har vi mistet saltets kraft og lysets klarhed i vor vidnetjeneste. I hvor høj grad er dette allerede sket?

Det er faren for Guds folk til enhver tid. I vor natur har vi en dyb og indædt modstand mod mødet med den levende Gud. Som Adam flygtede fra Gud efter syndefaldet. ønsker vi at gøre det. Indefra reagerer vi mod den klare og stærke forkyndelse af Guds lov og Guds vrede. Vi vil væk fra den. Fra bunden af vore hjerter lyder livet igennem det råb, som også lød til profeterne på Esajas' tid: »*Tal ord, der forfører os ... skaf os af med Israels Hellige!*« (Es 30,10f.). Lykkes det for os at komme ud af den hellige Guds nærhed, da mister ordet om korset sin kraft i vore liv.

Som lutherske missionsfolk i Norden har vi historisk rod i vækkelser præget af dyb syndenød og stor glæde over evangeliet. Men den levende tro går ikke i arv. Den må skabes på ny i hver generation i det personlige møde med Gud og i tilegnelsen af hans ord. Lever troen hos os? Lever glæden over Jesus og hans frelsergerning hos os?

Andreas Lavik var en af pionererne j 'Vestlandske Indremission' i Norge. Kort før sin død havde han en drøm, som gjorde et dybt foruroligende indtryk på ham. Han drømte, at han i en ubestemt fremtid kom til indremissionens huse. Men de var helt tomme og mørke. Den eneste, han mødte, var

en gammel vaskedame. Han spurgte hende, hvor alle folk var henne. Hun svarede ved at pege ud på en hvid, sollys slette. Han gik ud på sletten og så, at der var store folkeskarer samlede, som bølgede frem og tilbage. Midt på sletten var der rejst en stor tribune, hvorfra der blev talt til folket. Talerne var religiøse. De var skønne i ord og form, og det hele var meget festligt. Lavik gik hen til tribunen og bad om lov til at tale. Da han fik adgang til talerstolen, begyndte han at prædike evangeliet om Jesus. Han talte om Jesu kors og død og om hans soning af al verdens synd. Til at begynde med hørte folk nysgerrigt og forundret efter, som om det var noget ganske nyt, de hørte. Men snart blev de trætte af det og begyndte at le og spadsere frem og tilbage igen. Lavik holdt inde med sin forkyndelse og vendte sig for at gå ned fra tribunen. I det samme bemærkede han en stor og smuk blomsterbuket. Han så også, at alle folk på sletten havde en blomst i knaphullet. Han tænkte, at sådan en blomst ville han også have, og bøjede sig ned for at tage en ud af buketten. Men netop da han strakte hånden ud efter blomsten, så han en slange imellem blomsterne parat til at hugge ham i hånden. Lavik så ind i slangens glinsende øjne - og vågnede i rædsel.!

Den kristendom, der viser ringeagt og ligegyldighed over for evangeliet om Jesu frelsergerning, hans kors og hans blod, det er en kristendom, som har mistet forbindelsen med Gud, som han virkelig er. Det er en kristendom, der har mistet sin åndelige kraft og sit åndelige liv.

Hvordan frelses vi fra denne forførelse?

Det gør vi alene ved at komme ind under Guds Ords tiltale. Ved at møde Gud, som han virkelig er, og som han har åbenbaret sig for os - i sit Ord.

Skal vore forsamlinger være åndeligt kraftfulde redskaber for evangeliets udbredelse i vor tid, er det altafgørende, at der lyder en klar forkyndelse hos os af hele Guds ord i både lov og evangelium. Det åndelige kraftfelt er identisk med spændingsfeltet mellem lov og evangelium. Her fastholdes vi under Guds fordring om et helligt og næstekærligt liv. Her bliver synden konkret og personlig: Jeg bliver en synder, fortabt og dømt i bund og grund. Her dør jeg fra mig selv og alt mit eget og knyttes til Jesus alene som min hellighed, min frelsesgrund og min ære. Her bliver evangeliet om Jesus stort for mit hjerte og klart i min mund. Gud give, at vi må leve her! Kun da er vi tjenlige som lys og salt i verden!

(Fra "Ved evangeliets kraft" s.19-23 - Luthersk Missionsforenings Bibelskoles Elevforening 2005 - af Mikkel Vigilius - Shafan 23-07-13)